

Arrest

nr. 273 425 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden elk op 20 september 2019, in functie van hun Spaanse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 18 maart 2020 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienden elk op 9 juni 2020, in functie van hun Spaanse vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Bij arresten nrs. 243 467 en 243 468 van 30 oktober 2020 werden de beroepen die verzoekers instelden tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 18 maart 2020 verworpen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 30 november 2020, in antwoord op hun tweede verblijfsaanvraag, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoekers dienden elk op 6 januari 2021, in functie van hun Spaanse vader, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 juni 2021, in antwoord op hun derde verblijfsaanvraag, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Verzoekers dienden elk op 19 augustus 2021, in functie van hun Spaanse vader, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 februari 2022, in antwoord op hun vierde verblijfsaanvraag, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die verzoeker op 25 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2021 werd ingediend door:

Naam: [E.G.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Spaanse vader, de genaamde [E.G.A.B.] [...] in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentie-persoon. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Er werden reeds eerder een Bijlage 19ter ingediend op 20.09.2019 waarop een weigeringsbeslissing werd genomen met bijlage 20 dd. 18.03.2020. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de RvV. Verder diende betrokkene op 9.06.2020 een nieuwe bijlage 19ter in, deze aanvraag werd op 30.11.2020 geweigerd door middel van een bijlage 20, opnieuw wegens geen afdoend bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. Ook de aanvraag dd 06.01.2021 werd geweigerd op 22.06.2021 door middel van een Bijlage 20 om dezelfde reden.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden opnieuw dezelfde documenten voorgelegd als in de vorige aanvraag dd. 20.09.2019, 09.06.2020 en dd 06.01.2021 dus kan verwezen worden naar de vorige weigering dd. 18.03.2020 en 30.11.2020, en dd 22.06.2021:

- 'Attestation de non emploi' dd. 29.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op moment van aflevering van het attest niet tewerkgesteld was in Marokko
- 'Certificat de non-imposition' dd. 13.06.2019 uit Marokko
- Belasting rapport dd. 25.04.2019 afgeleverd door de Autonome Instelling voor Belastingsbeheer van de gemeenteraad van Malaga waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is als belastingbetaler. Er is eveneens in opgenomen dat 'personen die vrijgesteld zijn van het betalen van belastingen op economische activiteiten geen deel uitmaken van de belastingsregistratie'
- Attest afgeleverd door de Algemene Kas van de Sociale Zekerheid (Spanje) dd. 21.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene nooit een geregistreerde arbeidsovereenkomst heeft gehad, evenmin dat hij gebruikt heeft gemaakt van het systeem van de Sociale Zekerheid
- Uittreksel uit het gemeentelijk register van Malaga waaruit blijkt dat betrokkene en zijn vader op 15.01.2018 op hetzelfde adres woonden.
- 'Certificat De Scolarité N°: A 10.2019-2020 waarin vermeld staat dat betrokkene in Marokko de lessen heeft gevolgd tijdens schooljaar 2014/2015 en vervolgens de school heeft verlaten op 20.07.2015
- Tewerkstelling bij ITZU JOBS NV ven Konvert Interim van december 2019 tot 31.05.2020
- Overmakingen van geld via RIA en Cashplus van de vader aan betrokkene variërende tussen € 100 en € 170 (2014 tot 2015)
- 2 overmakingen van geld via Cashplus van [E.G.B.] naar [E.A.A.] (moeder betrokkene): dd. 01.02.2015 t.w.v. 5369,7 MAD (€ 494), en dd 13.03.2015 t.w.v. 4208,83 MAD (€ 387).
- schrijven advocaat dd 02.11.2021. door de heer Bertrand Vrijens waarin hij verklaart dat betrokkene samenwoonde met zijn vader in Spanje.

Voor onderhavige, nieuwe aanvraag werd enkel een nieuw schrijven dd. 02.11.2021 van de advocaat voorgelegd.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd aangetoond dat betrokkene in 2014-2015 een opleiding in Marokko volgde, en er zijn bewijzen van regelmatige overmakingen van geld van referentiepersoon naar betrokkene voorgelegd die dateren van 2014-2015. Daaruit kan afgeleid worden dat referentiepersoon zijn zoon ondersteunde tijdens zijn studies in Marokko, al wordt dit niet op actieve wijze aangetoond. Wat betrokkene echter sindsdien heeft gedaan, en wie hem sinds 2015 ondersteund heeft valt niet af te leiden uit de voorgelegde documenten. Er zijn ook twee geldovermakingen van februari en maart 2015 van referentiepersoon naar de moeder van betrokkene voorgelegd. Deze zijn echter niet van voldoende regelmatige wijze om te kunnen besluiten dat moeder en zoon ten laste waren van de heer [E.G.B.] om in hun levensonderhoud te voorzien sinds maart 2015 tot heden.

Het ten laste zijn en de mogelijkheid om ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat deze voldoende vermogend is, dient wel degelijk op actieve wijze te worden aangetoond. Dit is in casu niet het geval. Er wordt verder helemaal niets voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene op dit moment ten laste valt van de referentiepersoon.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst (Spanje) of origine (Marokko) tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.09.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die verzoekster op 25 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2021 werd ingediend door:

Naam: [E.G.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Spaanse vader, de genaamde [E.G.A.B.] [...] in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Er werden reeds meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend. De eerste op 20.09.2019 waarop een weigeringsbeslissing werd genomen met bijlage 20 dd. 18.03.2020. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de RvV. Verder diende betrokkene op 9.06.2020 een nieuwe bijlage 19ter in, deze aanvraag werd op 30.11.2020 geweigerd door middel van een bijlage 20. opnieuw wegens geen afdoend bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. Ook de aanvraag dd 06.01.2021 werd geweigerd op 22.06.2021 door middel van een bijlage 20 om dezelfde reden.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden opnieuw dezelfde documenten voorgelegd als voor de vorige aanvragen dd. 20.09.2019, 09.06.2020 en dd 06.01.2021 en dus kan verwezen worden naar de vorige weigeringen dd. 18.03.2020, 30.11.2020, en dd 22.06.2021:

Er wordt dus reeds voor de vierde keer een aanvraag van verblijf ingediend als familielid in neergaande lijn van een Europese onderdaan. De volgende stukken werden overlegd:

- Belasting rapport dd. 25.04.2019 afgeleverd door de Autonome Instelling voor Belasting beheer van de gemeenteraad van Malaga.

- Attest afgeleverd door de Algemene Kas van de Sociale Zekerheid (Spanje) dd. 09.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene nooit verschenen is in het systeem van de Sociale Zekerheid of nooit een arbeidsovereenkomst heeft gehad. Op dit attest staat betrokkene gedomicilieerd op Calle La Galana 4, 35580 Playa Blanca, Las Palmas.
- 'Attestation de non emploi' uit Marokko dd. 16.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op moment van aflevering van het attest niet tewerkgesteld was.
- 'Attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 49920/2019 uit Marokko dat op basis van een verklaring op eer van betrokkene werd opgesteld dd. 05.07.2019, waaruit zou moeten blijken dat zij geen eigendommen bezit.
- 'Attestation de reussite' waarin vermeld staat dat betrokkene in juli 2015 met succes examens heeft afgelegd in het 'Institut Spécialisé de Technologie Appliqué in Marokko.
- Overmakingen van geld via RIA en Cashplus van de vader aan betrokkene variërende tussen € 100 en €170 (2014 tot 2015).
- 2 overmakingen van geld via Cashplus van [E.G.B.] naar [E.A.A.] (moeder betrokkene): dd. 01.02.2015 t.w.v. 5369,7 MAD (€ 494), en dd. 13.03.2015 t.w.v. 4208,83 MAD (€ 387).
- 2 uittreksels uit het gemeentelijk register van Malaga waaruit blijkt dat. betrokkene en haar moeder op 03.05.2018 op hetzelfde adres woonden, nl. Calle Virgen Del Pilar 69. Malaga.
- Op naam van [E.G.A.B.] [...], loonfiches van tewerkstelling bij ITZU JOBS NV (4.11.2019 tot 31.05 2020). Deze gaan ver in de tijd terug.
- Brief van advocaat dd 2.11.2021 Bertrand Vrijens, waarin hij verklaart dat betrokkene samenwoonde met haar vader in Spanje.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd aangetoond dat betrokkene in juli 2015 een diploma haalde in Marokko, en er zijn bewijzen van regelmatige overmakingen van geld van referentiepersoon naar betrokkene voorgelegd die dateren van 2014-2015. Daaruit kan afgeleid worden dat referentiepersoon zijn dochter ondersteunde tijdens haar studies in Marokko, al wordt dit niet op actieve wijze aangetoond. Wat betrokkene echter sindsdien heeft gedaan, en wie haar sinds 2015 ondersteund heeft valt niet af te leiden uit de voorgelegde documenten. Er zijn ook twee geldovermakingen van februari en maart 2015 van referentiepersoon naar de moeder van betrokkene voorgelegd. Deze zijn echter niet van voldoende regelmatige wijze om te kunnen besluiten dat moeder en dochter alsook hun andere zoon [E.G.A.] [...], ten laste waren van de heer [E.G.B.] om in hun levensonderhoud te voorzien sinds maart 2015 tot heden.

Het ten laste zijn en de mogelijkheid om ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat deze voldoende vermogend is, dient wel degelijk op actieve wijze te worden aangetoond. Dit is in casu niet het geval. Er wordt verder helemaal niets voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene op dit moment ten laste valt van de referentiepersoon.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst (Spanje) of origine (Marokko) tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4 van de wet van 15.12.1980.*

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.09.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan boven-

vermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen het volgende:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekers dient te worden afgewezen.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat verzoekers wel degelijk hebben aangetoond dat zij zowel in het land van origine (Marokko), als in het land van herkomst (Spanje) onvermogen waren en zij en zij ten laste waren van hun vader, met wie zij sinds de zomer van 2015 – samen met hun moeder – samenwoonden in Spanje.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten moeten worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoekers bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mochten aantonen dat zij ten laste waren van hun Spaanse vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren [...] bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissingen dan ook ten onrechte stelt dat verzoekers niet aan de voorwaarden zouden voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekers en hun vader.

Dat verzoekers, zoals reeds uiteengezet, nochtans aan de hand van diverse documenten hebben aangetoond dat zij zowel in Marokko, als in Spanje onvermogen waren en zij afhankelijk waren van de financiële steun van hun vader.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis Vw.

2.1.2.

Dat verzoekers vanaf hun geboorte samenwoonden met hun ouders in Marokko, tot wanneer hun vader in 2014 naar Spanje vertrok om aldaar te gaan werken.

Verzoekers waren op dat ogenblik studenten, zoals blijkt uit de reeds vermelde schoolattesten.

De vader van verzoekers zond hen in 2014 en 2015 dan ook op zeer regelmatige basis geld teneinde in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien.

Dat verweerder ook terecht stelt dat verzoekers in 2014 – 2015 studeerden en zij tijdens hun studies onderhouden werden door hun vader.

Echter, wordt door verweerder een manifest foutieve motivering gegeven wanneer gesteld wordt dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden wat verzoekers na hun studies deden en wie hen sinds 2015 financieel ondersteunde.

Verzoekers vader zou immers enkel in februari en maart 2015 geld aan hun moeder hebben overgemaakt en het zou niet duidelijk zijn wie hen nadien onderhield.

Verzoekers hebben echter ook het bewijs voorgelegd van geldstortingen aan [A.] in de maand maart 2015, terwijl verzoekers in de zomer van 2015 reeds naar Spanje zijn gereisd en in september 2015 een verblijfsvergunning in Spanje verkregen hebben.

Verzoekers woonden in Spanje samen met hun vader die het gehele gezin onderhield. Dit blijkt o.m. uit de verblijfskaarten van verzoekers en hun vader en het attest van samenstelling van gezin dd. 9.02.2018 waarop hetzelfde adres staat (Calle Virgen del Pilar, 69 PJB IZQ).

Het feit dat verzoekers in 2015 samenwoonden met hun vader in Spanje, toont overduidelijk aan dat verzoekers, die nooit gewerkt hebben in Spanje, ten laste waren van hun vader.

Wanneer de ouders van verzoekers besloten om in 2019 naar België te verhuizen, verhuisden verzoekers – die sinds 2015 legaal samenwoonden met hun vader in Spanje – gewoon mee met het gezin.

Waar verzoekers in Spanje geen enkel probleem ondervonden om een verblijfsvergunning te bekomen op basis van gezinsherenging met hun vader, bleek de situatie in België opeens geheel anders te zijn en werd al het mogelijke ondernomen om geen verblijfsdocumenten aan verzoekers af te leveren.

Dat verzoekers dan ook al hun gehele leven ten laste zijn van hun vader, zowel in Marokko, Spanje, als in België en dit ook aan de hand van diverse officiële documenten hebben aangetoond.

Verzoekers hebben bovendien officiële stukken voorgelegd van de Marokkaanse en Spaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij studenten waren en geen inkomsten hadden, nl. Spaanse belastingrapporten en attesten van de sociale zekerheid en Marokkaanse attesten dat zij niet werkten en geen inkomsten hadden.

In combinatie met het verzenden van geld door hun vader en hun ononderbroken samenwoonst met hun vader sinds 2015 in Spanje en vervolgens blijkt, lijdt het geen enkele twijfel dat verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis Vw. nu verzoekers aan alle gestelde voorwaarden voldoen.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissingen bovendien een schending behelzen van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht wanneer gesteld wordt dat verzoekers niet zouden aangetoond hebben wat zij gedaan hebben sinds 2015 en wie hen ondersteunde, terwijl dit wel degelijk blijkt uit de voorgelegde documenten.

Dat verweerder de dossiers van verzoekers dan ook niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en zo o.m. geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers en hun vader op hetzelfde adres woonden in Spanje, wat duidelijk blijkt uit de voorgelegde documenten.

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen bij de beoordeling van verzoekers dossier.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien

op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder duidelijk aan de hand van de door verzoekers voorgelegde stukken kon afleiden dat zij na hun studies in 2015 verhuisd zijn naar Spanje en sindsdien ononderbroken samenwoonden met hun vader.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing- en dienen vernietigd te worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de door verzoekers voorgelegde stukken waaruit blijkt dat zij samenwoonden met hun vader in Spanje, zoals blijkt uit het attest van gezinssamenstelling en de verblijfsdocumenten waarop hun adres vermeld staat.

Dat verweerder evenmin enige motivatie heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de door verzoekers voorgelegde stukken waaruit blijkt dat zij noch in Marokko, noch in Spanje werkten en zij geen inkomsten hadden, zodat zij werden onderhouden door hun vader met wie zij samenwoonden.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissingen dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd zijn, zodat zij een schending inhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de door verzoekers voorgelegde documenten ten overvloede aantonen dat zij ten laste zijn waren en zijn van hun Spaanse vader en zij bovendien deze afhankelijkheidsrelatie mogen aantonen aan de hand van ieder passend middel.

Verzoekers verwij[...]zen hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of

van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekers beschikten derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond.

Aangezien verzoekers hun afhankelijkheidsrelatie met diverse officiële documenten hebben aangetoond, hebben zij voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk,

juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. In toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 werd op 19.08.2021 voor de vierde maal een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger ingediend. Deze aanvraag werd met name gebaseerd op de relatie die verzoekende partijen zouden hebben met hun vader van Spaanse nationaliteit.

Dit artikel stelt in haar paragraaf twee, eerste lid, 3° duidelijk:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

De bestreden beslissing geeft hierover aan dat verzoekende partijen intussen ouder zijn dan 21 jaar, hierdoor dienen zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste zijn van hun Spaanse vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vragen.

Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit bijgevolg dus duidelijk van voor haar aankomst in het Rijk en dit tot op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging.

De bestreden beslissingen geven in eerste instantie een overzicht van de stukken die verzoekende partijen voorbrachten om aan te tonen dat zij beweerdelijk wel aan deze voorwaarden zouden voldoen. Deze stukken werden beoordeeld en in het licht van de informatie die zij bevatten, werd er een beoordeling gemaakt van deze stukken en dit toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen. Hierbij dient er echter wel opgemerkt te worden dat, in weerwil van wat verzoekende partijen beweren, er wel degelijk sprake is van stukken die in alle reeds voorheen doorlopen aanvragen werden neergelegd. Bij de huidige aanvraag ligt enkel een nieuw schrijven van de raadsman van verzoekende partijen als bijkomend stuk voor.

Vervolgens geeft de bestreden beslissing voor tweede verzoekende partij aan dat:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd aangetoond dat betrokkene in juli 2015 een diploma haalde in Marokko, en er zijn bewijzen van regelmatige overmakingen van geld van referentiepersoon naar betrokkene voorgelegd die dateren van 2014-2015. Daaruit kan afgeleid worden dat referentiepersoon zijn dochter ondersteunde tijdens haar studies in Marokko, al wordt dit niet op actieve wijze aangetoond. Wat betrokkene echter sindsdien heeft gedaan, en wie haar sinds 2015 ondersteund heeft valt niet af te leiden uit de voorgelegde documenten. Er zijn ook twee geldovermakingen van februari en maart 2015 van referentiepersoon naar de moeder van betrokkene voorgelegd. Deze zijn echter niet van voldoende regelmatige wijze om te kunnen besluiten dat moeder en dochter alsook hun andere zoon [E.G.A.] [...], ten laste waren van de heer [E.G.B.] om in hun levensonderhoud te voorzien sinds maart 2015 tot heden.

Het ten laste zijn en de mogelijkheid om ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat deze voldoende vermogend is, dient wel degelijk op actieve wijze te worden aangetoond. Dit is in casu niet het geval. Er wordt verder helemaal niets voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene op dit moment ten laste valt van de referentiepersoon.”

Ten aanzien van eerste verzoekende partij wordt er gemotiveerd dat:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd aangetoond dat betrokkene in 2014-2015 een opleiding in Marokko volgde, en er zijn bewijzen van regelmatige overmakingen van geld van referentiepersoon naar betrokkene voorgelegd die dateren van 2014-2015. Daaruit kan afgeleid worden dat referentiepersoon zijn zoon ondersteunde tijdens zijn studies in Marokko, al wordt dit niet op actieve wijze aangetoond. Wat betrokkene echter sindsdien heeft gedaan, en wie hem sinds 2015 ondersteund heeft valt niet af te leiden uit de voorgelegde documenten. Er zijn ook twee geldovermakingen van februari en maart 2015 van referentiepersoon naar de moeder van betrokkene voorgelegd. Deze zijn echter niet van voldoende regelmatige wijze om te kunnen besluiten dat moeder en zoon ten laste waren van de heer [E.G.B.] om in hun levensonderhoud te voorzien sinds maart 2015 tot heden.”

De voorgebrachte stukken werden dan ook allen zorgvuldig beoordeeld door verwerende partij en na een dergelijke beoordeling werd er besloten dat deze stukken geen aanduiding geven van een band van afhankelijkheid die toelaat om te beslissen dat verzoekende partijen inderdaad ten laste vallen van de referentiepersoon en als gevolg hiervan in aanmerking zouden komen voor een verblijfsrecht. Verzoekende partijen wijzen voor de periode vanaf de zomer van 2015 erop dat zij samenwoonden met hun vader of bij uitbreiding hun ouders en dat hier hun afhankelijkheid uit zou blijken. Echter ook op dit moment waren verzoekende partijen reeds meerderjarig en hadden zij hun studies in Marokko afgerond. Voor tweede verzoekende partij was dit bijvoorbeeld in juli 2015 en dit loopt gelijk met het document waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij ook in juli 2015 zijn opleiding in Marokko beëindigde. De afhankelijkheid dient bijgevolg echter wel op een actieve wijze bewezen te worden en kan niet louter afgeleid worden uit de samenwoning met de ouders. Bijgevolg is dit argument op zich onvoldoende.

Het betoog dat verzoekende partijen op heden ontwikkelen, is op zich inderdaad ook evenmin voldoende om tot een andere beslissing te komen. De door verwerende partij aangevoerde elementen vinden immers steun in de elementen zoals vervat in het administratief dossier. Dit kan op heden de vaststellingen van verwerende partij niet tegenspreken. De bewijsvoering in dit kader is inderdaad vrij, maar dit neemt niet weg dat het nog steeds aan verwerende partij toekomt om het geheel van deze elementen te beoordelen en het vermag hier de gevolgen aan te verbinden die de wet haar toestaat.

4. Er wordt ook nader ingegaan op de situatie van verzoekende partijen afzonderlijk sedert het moment van hun binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissingen voeren in dit kader inderdaad terecht aan dat:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 21.09.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

5. Terecht besluit verwerende partij vervolgens na een onderzoek van de voorliggende gegevens voor beiden dat:

“Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst (Spanje) of origine (Marokko) tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

(...)

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

6. Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partijen een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie, in dit geval hun vader van Spaanse nationaliteit.”

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers voorhouden dat zij, nadat zij hun studies in Marokko beëindigden, hun vader in Spanje vervoegden en dat zij, voorafgaand aan hun komst naar België, onafgebroken met hun vader in dat land verbleven. Zij betogen dat zij in Spanje bij hun vader inwoonden en geen eigen inkomsten hadden. Ter staving van hun verklaringen maakten zij bij hun vierde verblijfsaanvraag onder meer hun Spaanse permiso de residencia en deze van hun vader over. Op al deze documenten staat hetzelfde verblijfsadres in Spanje vermeld. Zij brachten tevens een uittreksel uit het gemeentelijke register van Malaga van 9 februari 2018 aan waaruit blijkt dat zij en hun ouders op hetzelfde adres waren ingeschreven. Verzoekers onderbouwden hun standpunt dat zij ten laste waren van hun vader verder met een door het Spaanse ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid afgeleverd attest waarin wordt geduid dat wat hen betreft nooit enige tewerkstelling werd geregistreerd en dat zij ook geen beroep deden op het sociaal zekerheidssysteem. Zij legden ook een attest neer waarin door de Spaanse autoriteiten wordt bevestigd dat zij niet staan geregistreerd als belastingbetaler. Er kan geen discussie bestaan omtrent het feit dat deze stukken aan verweerder werden overgemaakt. Deze stukken, waarnaar wordt verwezen in een aan verweerder overgemaakt schrijven van verzoekers' raadsman en waaromtrent deze raadsman in dit schrijven toelichting geeft, zijn allemaal terug te vinden in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Er blijkt evenwel niet dat verweerder al de aangebrachte stukken ook effectief bij zijn besluitvorming heeft betrokken. De Raad stelt immers vast dat in de tweede bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster een uittreksel uit het gemeentelijke register van Malaga van 9 februari 2018 heeft aangebracht. Er wordt in deze beslissing trouwens ook niet verwezen naar het feit dat verzoekster een stuk, meer specifiek een arbeidscontract dat door haar vader werd ondertekend, voorlegde om haar stelling te onderbouwen dat uit het feit zij op een bepaald ogenblik in Las Palmas verbleef niet kon worden afgeleid dat zij niet bij haar vader woonde. Verzoekster bracht dit stuk aan als reactie op een overweging in de beslissing waarbij haar derde verblijfsaanvraag werd afgewezen. Het is dus niet zo dat verzoekster zich, zoals verweerder aangeeft, heeft beperkt tot het opnieuw voorleggen van *“dezelfde documenten”*. De Raad stelt daarnaast ook vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing motiveert dat verzoeker bij zijn nieuwe verblijfsaanvraag *“enkel”* een nieuw schrijven van zijn raadsman heeft voorgelegd. Verweerder gaat hiermee, ook in deze beslissing, voorbij aan het gegeven dat verzoeker stukken aanbracht om te bewijzen dat hij bij zijn vader in Spanje verbleef en op die wijze, in combinatie met de stukken die erop waren gericht aan te tonen dat hij in Spanje geen inkomen uit een tewerkstelling had en niet genoot van enige uitkering in het raam van de sociale zekerheid, aannemelijk te maken dat hij voor zijn levensonderhoud van zijn vader afhankelijk was. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder bij de afwijzing van verzoekers voorgaande aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie onder meer stelde dat *“niets [wordt] voorgelegd waaruit kan geverifieerd worden dat zijn vader ook op hetzelfde adres woonde”* en dat in de beslissing van 18 maart 2020 met betrekking tot verzoekster en in deze van 22 juni 2021 met betrekking tot verzoeker, bij de bespreking van een stuk waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers op hetzelfde adres als hun moeder in Malaga stonden ingeschreven, ook heeft gemotiveerd dat *“het feit dat betrokkene samen met zijn/haar moeder, wie nota bene niet de referentiepersoon is, heeft samengewoond [...] eerder laat uitschijnen dat zij instond voor het onderhoud van haar zoon/dochter en niet de referentiepersoon”*. Verweerder gaf derhalve in deze beslissingen impliciet aan dat in casu het feit dat verzoekers bij een ouder in Spanje verbleven, in combinatie met de vaststelling dat zij stukken aanbrachten om aan te tonen dat zij er geen eigen inkomsten hadden, een element kon zijn om te kunnen besluiten dat zij ten laste waren en dus voldeden aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gesteld voorwaarde. Er moet tevens op worden gewezen dat wanneer meerderjarige kinderen bij hun ouders blijven wonen en zelf geen inkomsten hebben, zij moeilijk andere stukken kunnen aanbrengen om *“op actieve wijze”* aan te tonen dat zij bij gebrek aan eigen financiële middelen ten laste zijn van de personen bij wie zij inwonen. Verweerder vermag strenge voorwaarden te stellen inzake de bewijsvoering, doch dit mag niet worden tot het vereisen van een onmogelijk bewijs.

Daargelaten de vraag of de bij de vierde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie nieuw aangebrachte stukken volstaan om te kunnen besluiten dat verzoekers ten laste zijn van hun vader dient, gelet op de motivering van de bestreden beslissingen, te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten deze documenten die erop zijn gericht aan te tonen dat verzoekers sinds 2015, op wettige wijze, onafgebroken in Spanje bij hun ouders woonden effectief mee te betrekken bij de beoordeling van de vraag of zij ten laste zijn van hun vader. De toelichting die verweerder in zijn nota met opmerkingen verstrekt leidt niet tot een ander besluit.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende door bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te houden met documenten waaruit blijkt dat zij in Spanje op hetzelfde adres als hun vader waren ingeschreven en de implicaties die dit kan hebben inzake de beoordeling van de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van het ten laste zijn.

Aangezien een onderdeel van een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK